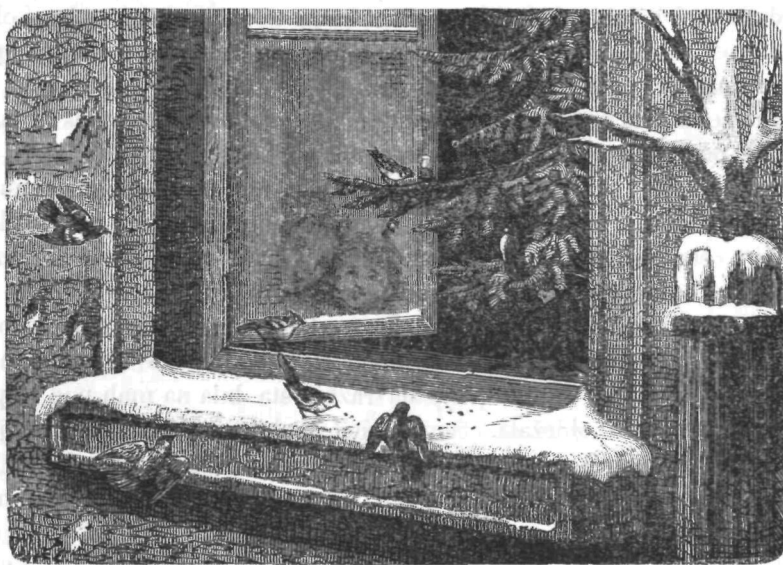

Modri glavici.

Svet se suče, dejal je slavní zvezdoznanec Galilejo Galileji. Ljudje so bili hudi nanj in so mu rekli, da laže. Zakaj vsi so mislili, da se solnce vrti, zemlja pa da se ne gane. Ali učenjak je bil vendar-le modre glave in ni se motil.

No, da se »svet suče«, to tudi mi lahko dokažemo. Kaj pa je tega, ko ste skakali zunaj po zelenih tratah bosopeti in gologlavi. Ali sedaj? Za oknom tičite in pihate v ledene cvetlice, ter se norčujete s snegom, ki naletava s tolikim veseljem. Verjemite mi, sneg se pa vam smeje in pravi: »Dajte, skakajte bosí in gologlavi po meni, če se vam ljubi. Ali sem vam pregnal veselje in vas zaprl v ozke sobice?« Tako sneg. Toda kaj vam vkljuba sneg, kaj ne? Vi že dobite veselje, ko bi ne vem kje bilo skrito. In dobili sta ga

tudi modri glavici, tisti-le, ki kukcata pri oknu na ptičke. Ali glavici nista kar tako sami zase. Kjer je glava, tam mora biti tudi človek. In zares sta za oknom Binca in Manca, tudi dve ptički, ki nosita te dve glavici in ki imata glavi »vseh muh polni«, kakor trdi včasih mama. Nu, pa ni Bog ve kako hudo. Dobro ji poznam. Mladi deklici sta, živi, zdravi, veseli in ščebetajoči, kakor senice v grmu. Pa sta tudi jako marljivi in vestno izvršujeta, kar je njina dolžnost. Zato hodita veseli v šolo in čakata nemirno kot živo srebro, kdaj ji pokliče gospodičina učiteljica, ali ji popraša gospod veroučitelj. Tako se godi tistim, ki se pridno učé. Ne bojé se ure, ko je treba pokazati, kaj da znajo.

Iz šole gredé vedno ugibata, kaj bi se napravilo za razvedrilo, ko bosta spisali nalogi in se naučili, kar bo treba. Po letu je bila pač lahka stvar. Pod

milo nebo sta šli s starejšo sestro in tam je bilo takoj veselja in zabave. Po zimi je pa druga, ko piha burja krog ušes, da jih ne upata pokazati, in je povsodi slaba pot ter sneženi metež. Tedaj je najbolje doma v gorki sobi.

Da jima ni bilo dolg čas, izmislili sta si jedno. Pšena in drobtinic sta potresali na zidec pod oknom ter vabili ptičke, da so hodili zobat. Sami sta pa gledali skriti za oknom, kako nedolžna živalica, izstradana in premrla od mraza, hlastno pobira živež. Ali tega jima še ni bilo dosti. Hoteli sta uloviti ščinkovca, in posebno jima je pika pela na ščinkovca 'čopka', ki je imel na glavi čopek perja, kakor petelinji greben. A ujeti takega skakalca in ščebetalka, ki je uren kot misel, to je druga. Se ve, ko bi bili hodili pri nas — na kmetih — v šolo, ptičnico bi jima bil kdo posodil, in 'čopek' ne bi bil dolgo nagajal pod oknom. Pri mestih je pa drugače. Tam ne raste bezeg pred durmi, in deske ne leže po drvarnici, kakor je bilo pri nas. Zato si otroci ne morejo sami tesati vozičkov in staviti ptičnic. Vse morajo kupiti stariši. No, pa jim tudi radi kupijo, če so pridni.

Ker Bog ni zasadil po mestnih ulicah bezga, zasadil je v glavo našima dekletcema modro misel. »Čopka bova ujeli z zvijačo«, tako sta sklenili iz šole gredé in sta ga zares prekanili.

Po Božiču je bilo. Drevesce, po katerem je razobesil Jezušček raznovrstnih darov in prižgal nebroj lučk, bilo je oskubeno. Binca in Manca sta že vse pobrali z njega. Le kositerni piskerčki, v katerih so bile vtaknjene sveče, ostali so še na drevescu. V te posodice sta nasuli konopelj, odprli okno in postavili prav k oknu drevesce. Zeleno smerečje in napolnjeni lončki so hitro privabili ptiče, da so veselo skakali od vejice do vejice ter jemali zrnja iz posodic. Le 'čopek' se je najdalje obiral. Kar ni hotel zleteti na drevesce. Morala je tičati posebna modrost pod njegovo čepico, katero je premišljevaje šopiril in krčil, kakor se mu je zdelo. Dekletci je že zeblo v skrivališču, ker se je kar kadila megla mraza v gorko sobo. Slednjič vendar sede tudi 'čopek' na vejico. Takrat pa 'tlesk' — okno se je zaprlo, 'čopek' in še dva druga ptiča so bili ujeti.

To vam je bilo veselje! Kako sta se radovali zmage in svoje modrosti. In božične počitnice so bile! Kar vedno sta bili pri ptičkih ter jim ponujali, karkoli se jim je poljubilo. Ali 'čopek' ni bil vesel. Na drevesce je sedal in pogledoval žalosten skozi okno, kjer so skakali njegovi tovariši. Od dné do dné je bolj žaloval. Tolažili sta ga Binca in Manca; toda vse zastonj. 'Čopek' kar ni hotel več jesti. Zasmilil se jima je, odprli sta okno ter ga izpustili, kakor je želel. Sedel je na žleb bližnje strehe in zapel — zapel pesem hvaležnosti deklicama, ki sta bili modri glavici a tudi blagi dušici.

Basnigoj.

